

не си позволи никакви хитрувания за да не навлѣче изново върху си подозрѣние, и продължаваше да разказва за Дели-Орманъ. Спорѣдъ обичайтъ на ловджийтъ и на сълдатитѣ припомняха си бивалото и небивалото.

Юзбашията и мюлязими́на забѣлѣжиха: — Види се че той е честенъ и добъръ Българинъ, киседжия; но знае се че говорятъ за намъ какви си войски и за война. Който се пази и него Богъ пази. Впрочемъ така се слѣдва спсрѣдъ низама и канунитѣ.

Отряда конница скоро трѣгна по пътя за Русчукъ. Това бѣше втората половина на ескадрона, който така славно дѣйствува при Свищовъ; началникъ на отряда бѣше старий юзбашия, доживотенъ командиръ на ескадрона. Вървяха на дълга върволица, а Кючюкъ Стефанъ вѣдѣше рѣдомъ съ чаушина Реджеба. Киседжията изглѣждаше весело, но нему му бѣше срамотно, и врѣнийтъ конь се срамуваше за себе си и за вѣдача. Старото врабче се улови въ клюсата; киседжията посрами свойтъ занаятъ и се умильва на Турцитѣ, както вълка уловенъ въ ямата се подмилква на людиетѣ.

Вървѣха дълго, дълго, а Кючюкъ Стефанъ се разказва за живота и битието на киседжийтъ, за тѣхний занаятъ и законъ, за канунитѣ, за низама и за киседжийскитѣ хитрости. Юзбашията и мюлязими́на се приближиха до него и слушаха, а той все мърмореше и мърмореше.

На расстояние четири часа отъ Русчукъ се спрѣха за да си починатъ въ равнината, въ малката корийка. Кючюкъ Стефанъ разказваше такива чудеса за киседжийскитѣ конѣ, щото неискаха повече да му върватъ. Разгорѣщенъ отъ увѣренността че говори истината и отъ желанието да поддържи честта на киседжийскитѣ конѣ, той стана и рече:

— Ето азъ ще ви покажа! Заповѣдай, юзбаша, на дванадесетъ человекъ да възсѣднатъ на най-хубавитѣ конѣ отъ отряда. Кажи имъ да си напълнятъ пушките съ куршуми, така щото и мойтъ врѣний конь да види, и ми дай малко срѣбро или злато, но така щото и мойтъ конь да види: когато азъ припа на сѣдлото, нѣка твои-